

Willie, ur **Utdömd egendom** av Tennessee William

Prata inte med mig för då tappar jag balansen. Ta min tokiga- dockan. Gör det? Nej, rör mig inte. Det är fusk. Man måste - klara det - alldeles själv. Vad en flicka behöver för att klara sig är att veta hur man för sig. Det lärde jag mig av min syster Alva. Hon var enormt populär bland järnvägarna. Lokförarna, eldarna och konduktörerna. Till och med stationsföreståndaren. Vi hade ett pensionat för järnvägsmän och hon var vad man skulle kunna kalla huvudattraktionen. Vacker? Jisses, hon såg ut som en filmstjärna. Vet du var Alva är nu? Du kan aldrig gissa det. Hon har kilat runt hörnet. Kyrkogården, dö, begravnen! Vi brukade ha skitkul, där borta i det stora gula huset. Musik hela tiden. Piano, grammofon och Hawaii- gitarrer. Alla spelade på nåt. Men nu är det så - ruskigt tyst. Såg du Greta Garbo i "Kameliadamen"? Den gick på Delta förra våren. Hon hade samma sak som Alva dog av. Lungsot. Det var bara det att hon hade på ett sånt tjusigt sätt. Du vet - fioler spelade och högar av vita blommor. Alla hennes älskare kom tillbaka i en jättetjusig scen. Men alla Alvas stack sin väg. Som råttor på ett sjunkande skepp. Hon sa: "Var är Albert, var är Clemence?" Ingen av dem var där. Jag brukade ljuga för henne. Jag sa: "De hälsar så mycket. De kommer och hälsar på dig i morgon." Hon visste att jag ljög.